

На канаритѣ се възкача,
Градътъ изглежда отъ далечъ
Порони сълзи, горко плаче,
Изгубенъ е за него вечъ...

Отъ втората група чисто патриотични пѣснии съ по-личенъ и интименъ характеръ ще отбележимъ най-добритѣ — „Стара майка се прощава съ сина си“ и „Изпровожаятъ на едногo българина изъ Одеса“.. Тия стихотворения сж два истински бисера на поетическо творчество, единственитѣ най-добри художествени постижения отъ онова време, когато у насъ се ширѣше едно наивно, грубо и безсѣдържателно стихотворство. Въ тѣхъ се лѣе тиха и съкровена тжга, която носи благословения образъ на майката и мистичния копнежъ по родината.

Въ първата пѣсень „Стара майка се прощава съ сина си“ младиятъ синъ напуска родна стрѣха и отива въ чужбина съ майчина благословия:

Свѣтътъ и хората да видишъ
И да си търсишъ тамъ честъта.

Тжгата, породена външно отъ раздѣлата съ майка, се засилва отъ контраста на „щастieto въ чужбина“ (свободна и културна Русия) и „нешастieto“ дома (робска България), което достига своя трогателенъ и дълбоко поетиченъ завършекъ при скръбното предчувствие за вѣчна раздѣла съ майка — любимия, свещенъ и вѣченъ изворъ на животъ и щастие:

Кога се вече ти находишъ
По чуждестранни градове
И въ тази къща пакъ си додишъ,
Кой ще ти помощъ подаде?

Кжде е мойта майка мила,
Роднитѣ ще питашъ ти,
Но само нейната могила
Тогазъ ще ти покажатъ тѣ.